

være klart for enhver, at hvis vi ikke i indeværende Samling kunne opnaa mellem de to Ting og Regeringen Forstaaelse om at gennemføre den i saa mange Aar drøftede Skattereform paa Grundlag af de nu foreliggende Forslag, vil Arbejdet i denne Samling være spildt. Dermed vil naturligvis Spørgsmaalet om en Skattereform ikke være skrinlagt, det vil blive taget op til næste Aar og fremdeles i kommende Aar. Men det vilde dog være lidet ønskeligt, om denne Sag skulde blive en dyrebar Arv, der gik fra Regering til Regering og fra Slægt til Slægt. — Med Hensyn til de Indvendinger mod Enkeltheder i Forslaget, som det nævnte ærede Medlem og andre ærede Medlemmer have fremført, ser jeg ingen Anledning for mig til at give et vdtløftigt Tilsvær eller at forlænge Debatten synderlig. Dels har allerede det 1ste ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) besvaret adskillige af de Indvendinger, der bleve fremførte, og dernæst tror jeg, at Forhandlingen om Enkeltheder med størst Udbytte vil kunne føres i Udvalget. Nogle enkelte Bemærkninger vil det dog være paa sin Plads, at jeg fremfører. Det vigtigste Punkt, som det ærede Medlem, der indledede Forhandlingen, berørte, er Spørgsmaalet om Skattens Størrelse. Landstinget har i Fjor foreslaaet $1\frac{1}{5}$ p. m., Regeringsforslaget nu har $\frac{3}{4}$ p. m. Det er en Forskel, som man vil vide, i Henseende til Skattens Udbytte af 5 Millioner i det ene Tilfælde og 3 Millioner i det andet. Dette er naturligvis en ikke uvæsentlig Forskel, og jeg siger, det er det vigtigste Punkt, det er der, Tampen brænder. Hvis vi kunne blive enige om det, tror jeg, vi ogsaa uden store Vanskeligheder vilde kunne komme over de andre Spørgsmaal, hvorom der er Meningsforskel. En Side af Forslaget blev gentagne Gange fra forskellige Taleres Side fremdraget og Bestemmelserne i Forslaget gjorde til Genstand for en mere eller mindre indgaaende Kritik. Det er Bestemmelserne om Vurderingsreglerne, og navnlig atter Spørgsmaalet om, hvorvidt man ved Vurderingen af Landejendomme skal medtage Besætning, det samme Spørgsmaal, som har været Genstand for ikke ringe Meningsforskel i Folketinget. Jeg skal meget villig

erkende, at de opstillede Regler paa et eller andet Punkt kunne vise en Mangel eller en Disharmoni, men jeg er dog ingenlunde ved det, der er fremført, bleven overbevist om, at disse Regler ikke i Hovedsagen ere de rigtige. Mangler og Uoverensstemmelser vil der ganske sikkert i ikke mindre Grad kunne paavises i de Regler, der fandtes i det af Landstinget i Fjor vedtagne Forslag. Det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) opstillede som en Hovedregel, hvorefter Skatten bør paalægges, at det skal være en Skat efter Værdi, og, sagde han: Værdi er Værdi; Værdien skal sættes saaledes som den er. Men det er netop denne Betragtning, der har fundet Udtryk i de Vurderingsregler, som Regeringen har foreslaaet. Disse Regler gaa i Virkeligheden ud paa i den nøjest mulige Grad at finde Værdien, som den faktisk er. De Regler, der vare opstillede i Landstingets Forslag i Fjor, holdt sig i langt mindre Grad til den faktiske Værdi. Men naar man vil fastsætte en Landejendoms Værdi, kan man ikke, — jeg ser med den bedste Villie ikke, at det kan være anderledes — se bort fra de Produktionsmidler, som høre med, for at Ejendommen kan benyttes efter sit Formaal, og som ere en nødvendig Betingelse for, at Ejendommen har den Værdi, som den netop nu har. Saaledes som det var foreslaaet i Fjor, hed det: „Alle i Kongeriget beliggende faste Ejendomme ansættes til deres Værdi i Handel og Vandel“ — altsaa, det er den faktiske Værdi, der skal findes, men saa hedder det videre: — „som fri Ejendom uden Hensyn til paa samme hvilende Tjender, Arvefæsteafgifter og lignende“. Alle-rede her er der straks indført et Moment, som ser bort fra det virkelige Forhold; man skal vurdere Ejendommen til det, den er værd i Handel og Vandel, men skal dog se bort fra Momenter, som paavirkens Værdi i Handel og Vandel. Men endnu langt mere bliver dette Tilfældet, naar man kommer til den derpaa følgende Regel, der lyder: „Ved Vurdering af Landejendomme skal det Udbytte lægges til Grund, som Ejendommen med en efter dens Beskaffenhed passende Besætning og Inventarium, samt andet Driftsmateriel